

**AUTORA BEST-SELLER AMB DEU MILIONS
D'EXEMPLARS VENUTS A TOT EL MÓN**

**LISA
JEWELL
RES
D'AIXÒ ÉS
VERITAT**

fanbooks

**LES SEVES MENTIDES
ET PODEN MATAR**

**LISA
JEWELL
RES
D'AIXÒ ÈS
VERITAT**

Traducció de Núria Parés Sellarès

Fanbooks

Títol original: *None of This Is True*

© del text: Lisa Jewell, 2023

© de la traducció: Núria Parés i Sellarès, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: setembre del 2024

ISBN: 978-84-10028-24-1

Dipòsit legal: B. 12.460-2024

Impressió a Catalunya

El paper d'aquest llibre procedeix de boscs gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraiem que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

PRIMERA PART

Dissabte, 8 de juny de 2019

La Josie nota la incomoditat del seu marit mentre s'endinsen en la resplendor daurada del gastropub. Ha passat per davant d'aquest lloc centenars de vegades. Pensament: «No és per a nosaltres». Tothom massa jove. Uns plats escrits a la pissarra de fora dels quals no ha sentit a parlar mai. «Què és bottarga?». Però el seu aniversari ha caigut en dissabte i aquest any no va dir «Oh, una mica de menjar per emportar i una ampolla de vi ja està bé» quan en Walter li va preguntar què volia fer. Aquest any ha pensat en la llüïssor melosa del Lansdowne, en el brunzit de les converses, en el xampany en glaçoneres plenes de gel a les taules de fora els calorosos dies d'estiu, i ha pensat en la petita quantitat de diners que va heretar de la seva àvia el mes passat, i llavors es va mirar al mirall i va intentar imaginar-se com la mena de persona que celebra el seu aniversari en un gastropub a Queen's Park i va dir: «Hauríem de sortir a sopar».

—Entesos —va dir en Walter—. Has pensat en algun lloc?

—Al Lansdowne. Ja saps, a Salusbury Road —va contestar ella.

Ell simplement va alçar una cella i va fer:

—És el teu aniversari. Tu tries.

Ara, ell aguanta la porta i ella hi entra. Es queden aturats un moment al costat d'un rètol que diu «Si us plau,

espereu-vos aquí perquè us atenguin», i la Josie fa una ullada als primers comensals del local, amb la bossa premuda contra l'estómac.

—Josie Fair —li diu al jove que apareix amb una llibreta a la mà—. Tenim taula reservada a dos quarts de vuit.

L'home somriu mirant-la primer a ella i després a en Walter, i afegeix:

—Per a dos, oi?

Els acompanya cap a una bonica taula en un racó. En Walter s'asseu en un banc, la Josie, en una cadira encoixinada de vellut. Els donen la carta. Ella ja l'havia consultat abans online per poder buscar a internet les coses que no sabés què eren, o sigui que ja sap què menjarà. I també vol xampany. Tant li fa el que pensi en Walter.

Li crida l'atenció un petit aldarull a la porta del pub. Entra una dona que subjecta un globus que porta imprès: Reina de l'Aniversari. Té els cabells d'un ros blanc, tallats d'una manera que se li mouen com si fossin líquids. Porta uns pantalons amples i un top negre fet de dues peces de tela unides amb cordonets als costats. Té la pell morena i un gran somriure a la cara. De seguida entra un grup darrere seu, més o menys de la seva edat; un va amb un ram de flors; un altre porta unes quantes bosses de regal elegants.

—Alix Summer! —diu la dona en veu ben alta—. Taula per a catorze.

—Mira —diu en Walter, donant-li un lleu cop de colze—. Una altra que fa anys.

La Josie assenteix distretament.

—Sí —contesta—. Almenys ho sembla.

El grup segueix el cambrer cap a la taula que hi ha

just davant de la de la Josie. La Josie es fixa que ja hi ha tres glaçoneres, cadascuna amb dues ampolles de xampany glaçat. S'asseuen sorollosament, cridant per veure qui ha de seure amb qui i que no volen seure al costat dels seus marits, per l'amor de Déu, i la dona que es diu Alix Summer els va ubicant a tots amb el seu gran somriure mentre un home alt i pèl-roig que probablement és el seu marit li agafa el globus de la mà i el lliga al respatller d'una cadira. Al cap de poc ja estan tots asseguts i s'obren les primeres ampolles i se serveix xampany en catorze copes aguantades per catorze persones amb els braços bronzejats i braçalets d'or i mànigues de camisa blanca impecable, i tots acosten les copes per fer un brindis, els que estan als extrems es posen drets per poder arribar a l'altra banda de la taula, i tots junts diuen:

—Per l'Alix! Per molts anys!

La Josie es fixa en la dona.

—Quants anys creus que té? —li pregunta a en Walter.

—Ostres, no ho sé. És difícil de dir, avui dia. Potser quaranta i pocs?

La Josie assenteix. Avui ella fa quaranta-cinc anys. Li costa de creure. Quan era jove, els quaranta-cinc li semblaven molt lluny, com una cosa impossible. Pensava que als quaranta-cinc tot seria molt diferent. Però el temps ha passat molt ràpid i no és tal com esperava que seria. Mira en Walter, el seu atractiu que ja s'esvaeix, i es pregunta com haurien estat les coses si no l'hagués conegut.

Ella tenia tretze anys quan es van conèixer. Ell era força més gran; bé, molt més gran, de fet. Tothom va quedar molt sorprès en aquell moment, excepte ella. Casada als

dinou. Un fill als vint-i-dos. Un altre als vint-i-quatre. Una vida viscuda avançant de manera molt ràpida i ara, aparentment, hauria d'arribar a una cúspide i després començar a descendir, a poc a poc, per l'altra banda, però no té la sensació que hi hagi hagut mai cap cúspide, sinó més aviat un abisme format per un trauma al qual continua donant voltes i voltes amb un nus de temor a la boca de l'estómac.

Ara en Walter està jubilat, ha perdut molts cabells i també força oïda i vista, i la seva cúspide de la mitjana edat queda tan lluny en el temps i tan sumida en la candent intensitat de pujar la canalla, que és gairebé impossible recordar com era ell a la seva edat.

La Josie demana una coca torrada amb formatge feta i tomàquets secs, i després tonyina tagliata («La paraula *tagliata* deriva del verb *tagliare*, que vol dir tallar») amb puré de mongetes cannellini, i una ampolla de Veuve Clicquot («El Veuve Clicquot etiqueta groga és apreciat pel seu sabor intens i torrat»), i després agafa la mà d'en Walter i li acaricia amb el polze la pell amb taques de l'edat i li pregunta:

—Estàs bé?

—Sí, esclar. Molt bé.

—Què n'opines, d'aquest lloc?

—És... bé. Està bé. M'agrada.

La Josie fa un somriure radiant.

—Perfecte —diu—. Me n'alegro.

Alça la copa de xampany i l'acosta cap a la d'en Walter. Ell fa xocar la copa contra la d'ella i diu:

—Per molts anys.

A la Josie li queda el somriure posat a la cara mentre observa l'Alix Summer i la seva colla d'amics, el seu ma-

rit pèl-roig amb un braç repenjat al respatllet de la cadira de l'Alix, les grans safates de carn i de pa que porten a la taula i que col·loquen davant d'ells com si apareguessin del no-res, el soroll que fan, la manera com omplen cada centímetre d'espai amb les seves veus i els seus braços i les seves mans i les seves paraules. L'energia que desprenen és efervescent, una aurora boreal vibrant i embriagadora de privilegi irritant i esplèndid. I allà, just al mig, hi ha l'Alix Summer, amb el seu gran somriure i les dents blanques, els cabells que capten tota la llum i la cadeneta d'or amb un penjoll que li frega l'os de la clavícula cada vegada que es mou.

—Em pregunto si el seu aniversari també és avui —mussita.

—Pot ser —diu en Walter—. Però és dissabte, o sigui que ves a saber.

La mà de la Josie palpa la cadena que ha portat al coll des dels tretze anys; va ser el regal d'aniversari que li va fer en Walter aquell any. Pensa que potser s'hi hauria de posar un penjoll. Alguna cosa brillant.

En aquell moment, en Walter fa lliscar un petit regal per sobre la taula.

—No és gaire res. Ja sé que vas dir que no en volies cap, però no et vaig creure. —Li fa un somriure, i ella li correspon. Desembolica el regal i en treu una ampolla de perfum Ted Baker.

—Quin detall més maco —diu—. Moltíssimes gràcies. —S'inclina endavant i fa un petó a la galta d'en Walter.

A la taula de davant seu, l'Alix Summer està obrint regals i targetes d'aniversari i donant les gràcies a la família i els amics. Deixa una targeta a sobre la taula i la Josie

es fixa que hi ha el número 45 imprès. Dona un cop de colze a en Walter.

—Mira —diu—. Quaranta-cinc. Som companyes d'aniversari.

Mentre les paraules li brollen de la boca, la Josie nota que l'envaeix la punyent sensació de dolor que ha experimentat gran part de la seva vida. No havia trobat mai cap motiu al qual atribuir aquest sentiment; no havia sabut mai què significava. Però ara ja ho sap.

Significa que està equivocada, que tot, literalment tot, en ella està malament i que s'està quedant sense temps per corregir-ho.

Veu que l'Alix s'incorpora per anar al lavabo, i de seguida s'alça d'un salt i diu:

—Vaig un moment al lavabo.

En Walter aixeca la vista del seu meló amb pernil, sorprès, però no diu res.

Al cap de poc, els reflexos de la Josie i de l'Alix estan de costat al mirall que hi ha sobre les piques del lavabo.

—Ei! —diu la Josie, amb la veu molt més alta del que s'esperava—. Som companyes d'aniversari!

—Oh! —diu l'Alix, amb una expressió immediatament cordial i afable—. També és el teu aniversari, avui?

—Sí. En faig quaranta-cinc!

—Ostres! —exclama l'Alix—. Jo també. Per molts anys!

—Igualment!

—A quina hora vas néixer?

—Uf —diu la Josie—. No en tinc ni idea.

—Jo tampoc.

—Vas néixer per aquí a prop?

—Sí, a St. Mary. I tu?

A la Josie li fa un salt el cor.

—També a St. Mary!

—Ostres! —torna a exclamar l'Alix—. Quina casualitat.

L'Alix acosta els dits cap al penjoll que porta al voltant del coll i la Josie es fixa que és una abella daurada. Està a punt de comentar alguna altra cosa sobre la coincidència del seu naixement quan la porta del lavabo s'obre i entra una amiga de l'Alix.

—Ah, ets aquí! —diu l'amiga. Porta uns texans descolorits a l'estil dels anys setanta, un top amb les espatlles descobertes i unes grans arracades d'anella.

—Zoe! Mira, aquesta dona i jo som companyes d'aniversari! Et presento la meva germana, la Zoe.

La Josie somriu a la Zoe i diu:

—Vam néixer el mateix dia, i al mateix hospital.

—Ostres! És increïble —diu la Zoe.

Després, la Zoe i l'Alix es posen a parlar d'una altra cosa i la Josie de seguida s'adona que s'ha esvaït aquell estrany moment de connexió, que ha estat fugaç i intranscendent per a l'Alix, però que per algun motiu té importància i significat per a la Josie, i voldria retenir-lo i tornar-lo a revifar, però no pot. Ha de tornar amb el seu marit i la seva coca torrada, i ha de deixar que l'Alix reapregui la seva festa amb els amics. Per tant, pronuncia un discret:

—Bé, doncs adeu. —I es gira per marxar.

L'Alix li fa un gran somriure i diu:

—Per molts anys, companya d'aniversari!

—Igualment! —diu la Josie.

Però l'Alix no la sent.

1 A. M.

A l'Alix li roda el cap. S'ha passat amb els còctels de tequila després de sopar. En Nathan se serveix un whisky, i l'olor d'alcohol li fa rodar encara més el cap. La casa està en silenci. A vegades, quan tenen una cangur plena d'energia, els nens encara no dormen quan arriben a casa, estan inquietos i ben desvetllats. A vegades els troben amb el televisor a tot drap. Però aquesta nit no. La cangur de cinquanta i pocs anys i veu suau ha marxat fa mitja hora i la casa està endreçada, el rentaplats engegat i el gat s'obre camí pel llarg sofà cap a l'Alix, roncant fins i tot abans que la mà de la dona li toqui el pelatge.

—Saps aquella dona que no parava de mirar-nos? —li diu a en Nathan, mentre s'aparta una urpa del gat dels pantalons—. Ha vingut al lavabo. Resulta que avui també fa quaranta-cinc anys. Per això ens mirava tant.

—Caram —diu en Nathan—. O sigui que compartiu aniversari.

—I també va néixer a St. Mary. És curiós, ja saps que sempre he pensat que jo estava destinada a tenir una germana bessona. Sempre m'he preguntat si la meva mare va deixar l'altra a l'hospital. Potser era ella?

En Nathan es deixa caure al seu costat i remou el whisky amb un solitari glaçó, un d'aquells enormes i cilíndrics que es fa amb aigua mineral.

—Ella? —diu amb desdeny—. No ho crec pas.

—Per què no?

—Perquè tu ets guapíssima, i ella...

—Què? —L'Alix no ho troba just. Li encanta que en Nathan pensi que és guapa, però també li agradaria que sabés veure la bellesa en dones amb un atractiu menys

convencional. Sembla superficial i misogin quan denigra l'aspecte d'altres dones. I llavors ella se sent com si realment no li agradés—. Jo he trobat que era molt maca. Amb uns ulls tan marrons que són gairebé negres. I aquells cabells ondulats. De totes maneres, és estrany, oi? La idea que dues persones hagin nascut al mateix lloc i al mateix temps.

—No gaire. Segurament van néixer deu nadons més aquell dia a St. Mary. O potser més i tot.

—Però coneixen un d'ells... El dia del teu aniversari.

Ara té el gat arraulit a la falda. Amb les puntes dels dits li acaricia el pèl del voltant del coll i tanca els ulls. L'habitació li torna a donar voltes. Obre els ulls, es treu el gat de la falda i corre cap al lavabo del passadís, on vomita violentament.

Diumenge, 9 de juny

La Josie es desperta de sobte d'un somni poc profund, un somni tan proper a la superfície de la seva consciència que gairebé el pot controlar. És al Lansdowne. També hi ha l'Alix Summer, que la crida perquè s'uneixi a la seva taula. La taula està adornada amb uns enormes bols de fruita. Els seus amics se'n van. El pub està buit. L'Alix i la Josie seuen davant per davant, i l'Alix li diu: «Et necessito». I llavors la Josie es desperta.

Són els autobusos.

Els autobusos sempre la desperten.

Viuen just al costat d'una parada d'autobús en un carrer brut i molt transitat entre Kilburn i Paddington. Les grans cases victorianes d'aquest carrer van ser construïdes, segons una pàgina web d'història local, el 1876 per comerciants adinerats. Antigament, el carrer conduïa al balneari de Kilburn Priory, i segur que hi ressonaven les rodes dels carruatges i hi repicaven les peülles dels cavalls. Ara, totes les grans cases del carrer s'han dividit matusserament per convertir-les en apartaments, i l'estucat de les parets exteriors és del color dels diaris vells per culpa de l'interminable trànsit que passa per allà. I els autobusos. N'hi ha tres en aquesta ruta, i passen o s'aturen a fora cada pocs minuts. El xiulet del sistema hidràulic quan frenen a la parada és tan fort, que a vegades el gos s'amaga en algun racó de la casa.

La Josie mira el rellotge. Són les 8.12 del matí. Descorre les gruixudes cortines i fa una ullada al carrer. És a pocs metres de les cares de la gent que hi ha asseguda al bus, que no s'adona de la dona que els espia des de la finestra del dormitori. El gos corre fins al seu costat i ella li acaricia el cap.

—Bon dia, Fred.

Té una mica de ressaca. Ahir al vespre es van beure mitja ampolla de xampany i després van acabar amb una copa de sambuca. Molt més del que la Josie està acostumada a beure. Va cap a la sala d'estar, on hi ha en Walter assegut a la taula del menjador a la vora de la finestra que dona al carrer.

—Bon dia —diu ell, i li fa un petit somriure abans de tornar-se a concentrar en la pantalla de l'ordinador.

—Bon dia —contesta ella mentre es dirigeix a la cuina—. Has donat menjar al gos?

—Oh, i tant. I també l'he tret a passejar.

—Gràcies —diu ella amablement.

El Fred és el seu gos. En Walter no en volia, de gos, i encara menys un de tan petit com el Fred, que és un pomchi. Per això ella n'assumeix tota la responsabilitat, i dona les gràcies a en Walter sempre que l'ajuda amb alguna cosa relacionada amb l'animal.

Es prepara una torrada i una tassa de te i s'arrauleix al petit sofà que hi ha en un racó de la sala. Quan engega el mòbil, hi veu que ahir al vespre va estar buscant l'Alix Summer al Google. Això segurament explica per què somniava amb ella quan s'ha despertat.

Pel que sembla, l'Alix Summer és una periodista i podcastera força coneguda. Té vuit mil seguidors a Instagram i els mateixos a Twitter. La seva bio diu: «Mare, pe-

riodista, feminista, tafanera i curiosa professional, fanàtica fracassada del ioga i resident amant de Queen's Park». Després hi ha un enllaç al seu canal de pòdcasts, que es diu *Dones*, on entrevista dones exitoses sobre la seva vida com a dones exitoses. La Josie en reconeix alguns noms: una actriu, una presentadora del telenotícies, una esportista.

Comença a escoltar-ne un: una dona que es diu Mari le Jeune que dirigeix una empresa internacional de productes de bellesa. La veu de l'Ali quan fa la presentació és vellutada, i la Josie entén per què ha escollit aquesta carrera professional.

—Què escoltes? —sent que pregunta en Walter.

—Res, un pòdcast. És d'aquella dona, l'Alix, que vaig conèixer ahir al vespre al pub. La que va néixer el mateix dia que jo. Es veu que es dedica a això —contesta.

Continua escoltant una estona. La dona que es diu Mari parla del seu matrimoni quan era molt jove amb un home que la controlava. «Controlava tot el que feia, tot el que menjava, com em vestia. Va posar els fills en contra meva. Va posar els amics en contra meva. La meva vida va quedar reduïda al no-res, com si ell l'hagués agafat i n'hagués espremut fins a l'última gota. I llavors, el 2005, es va morir de manera sobtada. I va ser com prémer el botó de "reiniciar" a la meva vida. Vaig descobrir que durant tots aquells anys foscos amb el meu marit, quan em pensava que estava sola al món, hi havia hagut una colla de persones que esperaven en un segon pla que tornés, i hi havien estat tot el temps. I em van recollir i em van portar amb elles».

Després es torna a sentir la veu de l'Alix. «I si el teu marit, i espero que això no soni com un comentari dur o

insensible, però si el teu marit no s'hagués mort tan jove, com creus que hauria estat la teva vida? Creus que hauries arribat on ets ara? Creus d'alguna manera que el teu èxit, tot el que has aconseguit, ha estat per alguna mena de jugada del destí? O creus que simplement ha estat la tràgica mort del teu marit el que t'ha permès seguir aquest camí?».

«És una molt bona pregunta i, de fet, hi penso constantment. Jo tenia trenta-sis anys quan el meu marit es va morir. Quan li van diagnosticar la malaltia, jo no estava preparada per marxar de casa, inconscientment havia estat esperant fins que els fills fossin més grans. Però feia tants anys que somiava en les coses que faria quan marxés de casa, que ja tenia la meva vida sense ell ben planificada, encara que no sabés quan fugiria. O sigui que sí, és possible que hagués seguit aquest camí encara que no l'hagués perdut per culpa del càncer. Però va passar abans del que m'esperava, suposo. Això em va donar més temps per construir l'empresa, conèixer-la, cultivar-la i créixer-hi. Hauria estat diferent si hagués esperat. I per molt horrible que soni, la mort és una ruptura neta. No hi ha zones grises. No hi ha ambigüitats. En certa manera, és com un llenç en blanc. I això em va ser molt útil a l'hora de negociar les infinites possibilitats que se'm van obrir durant aquells primers anys. Si ell hagués viscut, no seria pas on soc ara».

La Josie prem la pausa. Se li ha aturat lleument la respiració; gairebé està sense alè. «La mort és una ruptura neta». Alça la vista cap a en Walter, a l'altra banda de l'estança, per veure si se n'ha adonat, però no. Prem el play i escolta la resta del pòdcast. La dona que es diu Mari ara posseeix tres propietats a diferents llocs del món, els

seus quatre fills treballen en el negoci familiar i és la fundadora de l'entitat benèfica contra la violència domèstica més gran del Regne Unit. Al final del pòdcast, la Josie es queda quieta durant uns instants per assumir tot el que ha sentit sobre l'extraordinària vida d'aquesta dona. Després torna als resultats de Google i es desplaça una estona per l'Instagram de l'Alix. Hi troba, tal com s'esperava, una gran cuina amb una illa al mig, nens pèl-rojos en platges assotades pel vent, vistes panoràmiques des dels gratacels de Londres, còctels i gats i vacances de somni. Els fills de l'Alix es veuen petits, segurament no passen dels deu anys, i la Josie es pregunta què devia fer l'Alix durant els anys anteriors; què fas quan tens trenta anys si no tens fills per criar? Com passes el temps?

S'atura en una fotografia de l'Alix i el seu marit. Ell és alt, comparat amb l'Alix, que és més alta que la mitjana, i la seva mata de cabells pèl-rojos, sota l'efecte d'alguna mena de filtre, es veu molt més vermella del que és en la vida real. El peu de foto diu: «Avui fa quinze anys que vas arribar a la meva vida. No sempre ha estat fàcil, però sempre hem estat tu i jo», seguit d'una tira d'emojis de cors.

La Josie té comptes a les xarxes socials, però no hi publica res. La idea de penjar a internet una fotografia d'ella i en Walter perquè la gent l'admiri i la jutgi li provoca nàusees. Però li agrada que l'altra gent ho faci. És una tafanera consumada. No publica mai, no comenta mai, no posa mai cap m'agrada. Simplement mira.

El diumenge es desperta calorós i xafogós. En Nathan no és al seu costat al llit i l'Alix intenta recompondre els frag-

ments de la nit anterior en una mena d'imatge general. El pub, el xampany, el tequila, el passeig fins a casa passant pel parc, la conversa amb els ànecs del zoo d'animals domèstics a través de la tanca, *coac-coac*, en Nathan servint-se un whisky, el gat arraulit a la seva falda, l'olor del difusor perfumat del lavabo del pis de baix barrejada amb la del seu vòmit, la ullada a l'habitació dels nens, els ulls tancats amb les pestanyes fregant-los les galtes, els llums de nit, els pijames, la cara d'en Nathan al seu costat davant del mirall, la boca d'en Nathan al seu coll, les mans als malucs, amb ganes de sexe, «NO», «ESTÀS ENFADADA?», després al llit. Però el coixí d'en Nathan està intacte. Potser es van barallar? On ha dormit, ell?

Es lleva amb cautela i mira a dins del lavabo. No hi és. Baixa les escales fins al passadís i escolta a veure si sent els seus fills. El televisor de la cuina està engegat i l'Eliza se'l mira des del sofà amb el gat ajagut sobre el pit. En Leon està amb el portàtil. Hi ha restes de l'esmorzar escampades pel llarg taulell de color crema de la cuina.

—On és el pare?

L'Eliza alça la vista. Arronsa les espatlles.

—Leon. On és el pare?

El nen es treu els auriculars i la mira.

—Què?

—On és el pare?

—No ho sé.

L'Alix surt al jardí. Les lloses de la terrassa del darrere ja es noten calentes sota els peus. En Nathan no és al cobert; tampoc és al seu estudi. Treu el mòbil de la butxaca del pijama i li truca. No contesta.

—L'has vist quan t'has llevat? —li pregunta a l'Eliza quan torna a la cuina.

—No. Mare?

—Sí?

—Podrem anar a la llibreria avui?

—Sí. Esclar. Després hi anirem.

L'Alix prepara el cafè, beu aigua i es menja una torrada. Sap què ha passat i sap què ha d'esperar. Feia uns quants mesos que no passava, però recorda com és, l'horrible i opressiu malson que representa. El plaer del seu sopar d'aniversari ja se li ha fet miques a la memòria.

Mentre es pren el segon cafè, recorda una cosa de la nit anterior.

La dona del lavabo que va néixer el mateix dia que ella. Com va dir que es deia? O potser no l'hi va dir.

Es pregunta què deu fer la dona aquest matí. Es pregunta si el seu marit ha desaparegut sigil·losament a mitja nit, deixant-la sola, també. «No», pensa, «no, esclar que no». Això no és el que fan els altres marits. Només el seu.

Apareix a casa a les quatre de la tarda. Porta la mateixa roba que la nit anterior. Passa pel costat d'ella a la cuina per anar fins a la nevera, d'on treu una Coca-Cola light i se la beu amb set.

L'Alix el mira fixament, espera que digui alguna cosa.

—Estaves fora de combat —diu finalment—. Jo encara estava... animat. Necessitava...

—Beure una altra copa?

—Sí! Bé, no. Me l'hauria pogut prendre aquí. Però volia... bé, sortir.

L'Alix tanca els ulls i respira fondo.

—Vam ser fora tota la nit. Tota la nit, des de les sis fins a mitjanit. Vam veure tots els nostres amics. Vam beure

durant sis hores ben bones. Ens vam divertir. Vam tornar a casa. Vas prendre un whisky. I després encara en volies més?

—Sí. Suposo. És que... estava molt borratxo. No pensava amb claredat. Vaig seguir els meus impulsos.

—On vas anar?

—Al Soho. Hi havia en Giovanni i en Rob. Vaig prendre unes copes amb ells.

—Fins a les quatre de la tarda?

—Vaig agafar una habitació d'hotel.

L'Alix fa un gruny suau entre dents.

—Has pagat per dormir en un hotel en comptes de venir a casa?

—És que no m'hi veia capaç. En aquell moment em va semblar la millor opció.

Té un aspecte espantós. L'Alix intenta imaginar-se'l rondant pel Soho a mitja nit, engolint una copa rere l'altra. Intenta imaginar-se'l entrant en un hotel fent tentines a les quatre de la matinada, amb els cabells pèl-rojos esvalotats, llançant l'alè pútrid d'una llarga nit d'alcohol i menjar en abundància a la cara del recepcionista, abans de desplomar-se en un llit d'hotel i roncar violentament en una habitació buida.

—No te n'han fet fora al migdia?

Ell es frega la barbeta canosa i fa una ganyota.

—Sí —contesta—. Es veu que han intentat despertar-me. I al final, eeh, han hagut d'entrar a l'habitació. Només per comprovar que no era mort, esclar.

En Nathan somriu quan diu això, i l'Alix s'adona que vint anys enrere haurien fet broma de la situació. Ho haurien trobat divertit, d'alguna manera. Un home adult que beu durant gairebé dotze hores, desapareix de casa per

anar al Soho, obliga el personal de l'hotel a entrar a la seva habitació per comprovar que no és mort i el troba, sens dubte, estirat mig nu sobre el llit, dormint la mona, amb ressaca, repugnant.

Ella hauria rigut.

Però ara ja no.

No pas ara que ja té quaranta-cinc anys.

No pas ara.

Ara simplement està disgustada.

La Josie escolta gairebé trenta episodis del pòdcast de l'Alix al llarg de la setmana posterior. Històries de dones que es recuperen d'un munt de diferents situacions horribles: d'una malaltia, d'homes dolents, de la pobresa, de la guerra, de problemes de salut mental i d'altres tragèdies. Perden fills, parts del cos, autonomia; són colpejades, humiliades, oprimides. I després es refan, totes i cadascuna d'elles es refan i descobreixen objectius que no sabien que tenien. Aquesta sèrie de pòdcasts ha guanyat alguns premis i la Josie entén per què. No és només que les històries de les dones siguin inspiradores, sinó que l'enfocament de l'Alix és tan empàtic, tan intel·ligent, tan humà, que aconseguix que una entrevista amb qualsevol persona soni commovedora. La Josie intenta esbrinar més coses sobre l'Alix a internet, sense gaire èxit. Les entrevistes que li han fet són comptades, i en les que ha concedit no revela gaire res. La Josie suposa que és una dona feta a si mateixa i que té el control de la seva vida. Suposa que té una història per explicar similar a les de les dones que entrevista, i s'imagina com seria tornar-se a trobar amb ella, intercanviar les seves

pròpies històries, potser l'Alix aconsellant la Josie d'algun manera, mostrant-li com ser la persona que creu que sempre ha estat destinada a ser.

Llavors, una tarda, apareix una nova fotografia a l'Instagram de l'Alix. És una festa d'aniversari d'un dels seus fills. Hi ha globus amb el número onze estampat, la filla de cabells pèl-rojos va disfressada de fada punk i el pare està dret al seu costat i la mira amb orgull mentre la nena arrufa els llavis per bufar les espelmes d'un enorme pastís de color rosa i altres persones darrere seu tenen les mans alçades a mig aplaudiment i les cares somrients. La Josie amplia la imatge quan veu una cosa familiar al fons. És una fotografia d'escola que hi ha al bufet del menjador, just darrere del grup, on apareixen la nena i el nen amb un polo blau cel amb un escut i el logo blau marí. I s'adona que els fills de l'Alix Summer van a la mateixa escola que la Roxy i l'Erin quan eren petites, i de sobte torna a sentir aquella estranya connexió, aquella sensació que hi ha alguna cosa que les uneix, a ella i l'Alix Summer, alguna cosa de l'univers. S'imagina l'Alix Summer al mateix pati d'escola on ella s'havia esperat durant tants anys, anant al mateix despatx sobreescalfat per pagar les excursions i els dinars escolars, asseguda als mateixos bancs de la mateixa sala per assistir a reunions i veure representacions teatrals, posant a rentar els mateixos uniformes de color blau cel i blau marí.

Nascudes el mateix dia.

Al mateix hospital.

Van celebrar el quaranta-cinquè aniversari al mateix pub, a la mateixa hora.

I ara això.

Ha de significar alguna cosa, n'està ben segura.